

Otporaš

13. veljače 2023.

OD IVAN PLANINE DO BLIEBURGA

Dokumenti o povlačenju hrvatske vojske 1945. godine, piše Ante Ljekić (1. dio)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm

UVOD U OPIS – “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA” – DRINA br. 2 1963. (2.dio) – Otporaš

<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

Koncem godine 1944. i početkom 1945. bilo je vidljivo, da je rat izgubljen u korist zapadnih saveznika i komunista. (I ovo treba uzeti u povijesni obzir da su Zapadni Saveznici bili saveznici ratnog zločinca Staljina i njegova komunizma a da ih još nitko nigdje nije zabilježio i označio ih kao komunistima zato što su bili Staljinovi saveznici i saveznici internacionalnog komunizma, kao ...
otporas.com

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_otporas/zds_otporas_045/1953_Ljekic_OD_IVAN_PLANINE_DO_BLEIBURGA.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_otporas/zds_otporas_045/1953_Ljekic_OD_IVAN_PLANINE_DO_BLEIBURGA.pdf

<https://otporas.com/od-ivan-planine-do-bleiburga-dokumenti-o-povlacenju-hrvatske-vojske-1945-godine-pise-ante-ljekic/>

[http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@1941_1950/\\$\\$glava_1945/1977_Strle_Veliki_Finale_na_Koroskem.htm](http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@1941_1950/$$glava_1945/1977_Strle_Veliki_Finale_na_Koroskem.htm)

[http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@1941_1950/\\$\\$glava_1945/1977_Strle_Veliki_Finale_na_Koroskem.pdf](http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@1941_1950/$$glava_1945/1977_Strle_Veliki_Finale_na_Koroskem.pdf)

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_otporas/zds_otporas_045/2003_Montenegrina_Kovacevic_Saveznicko_bombardiranje_zrtve.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_otporas/zds_otporas_045/2003_Montenegrina_Kovacevic_Saveznicko_bombardiranje_zrtve.pdf

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@0000_0000/AGIZ-dragutin_5500--2022.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@ndh_povijest/AGIZ-dragutin_NDH.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@ndh_povijest/AGIZ-dragutin_NDH.pdf

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@zds_knjige/1944_Crne_Bukve.htm

http://safaric-safaric.si/YU_Balkan.htm

<http://safaric-safaric.si/VDV.htm>

„**REPORTER**“ ANNO 2014

http://www.safaric-safaric.si/vdv/2013_REPORTER_VDV-3_komentarji_na_PIETETO.pdf

NEŠTO „**SAKRIVENO i PREKRIVANO**“ U DEŽELICI POČINITELJA i oni bili „**HEROJI...???**“

http://www.safaric-safaric.si/katas_slo_mdds/MDDSZ_dragutin.htm

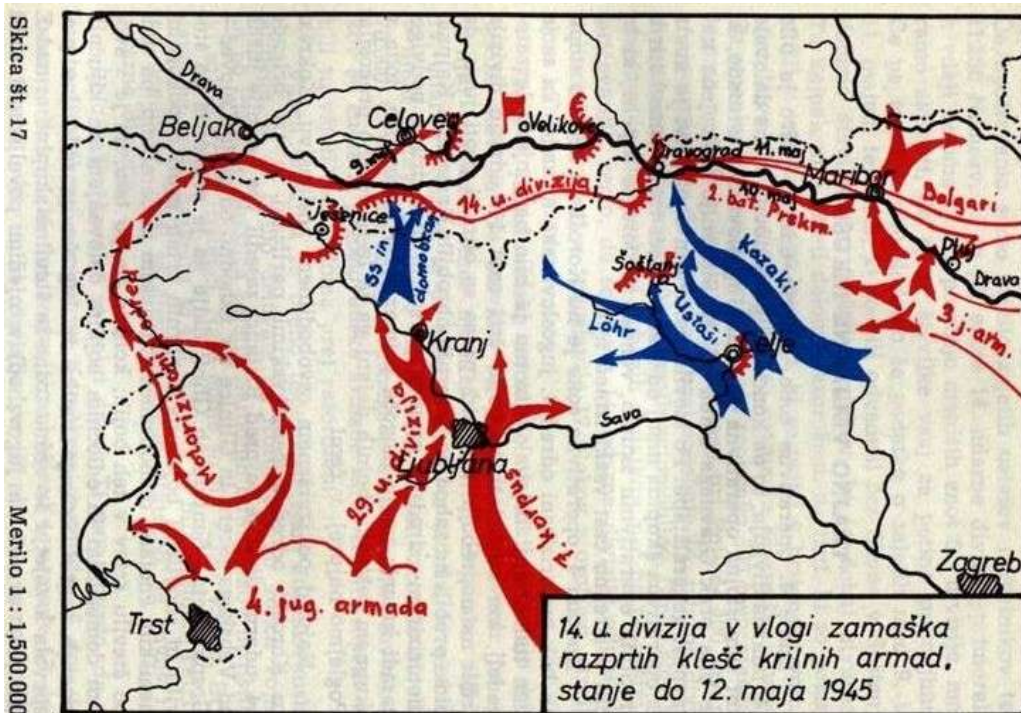
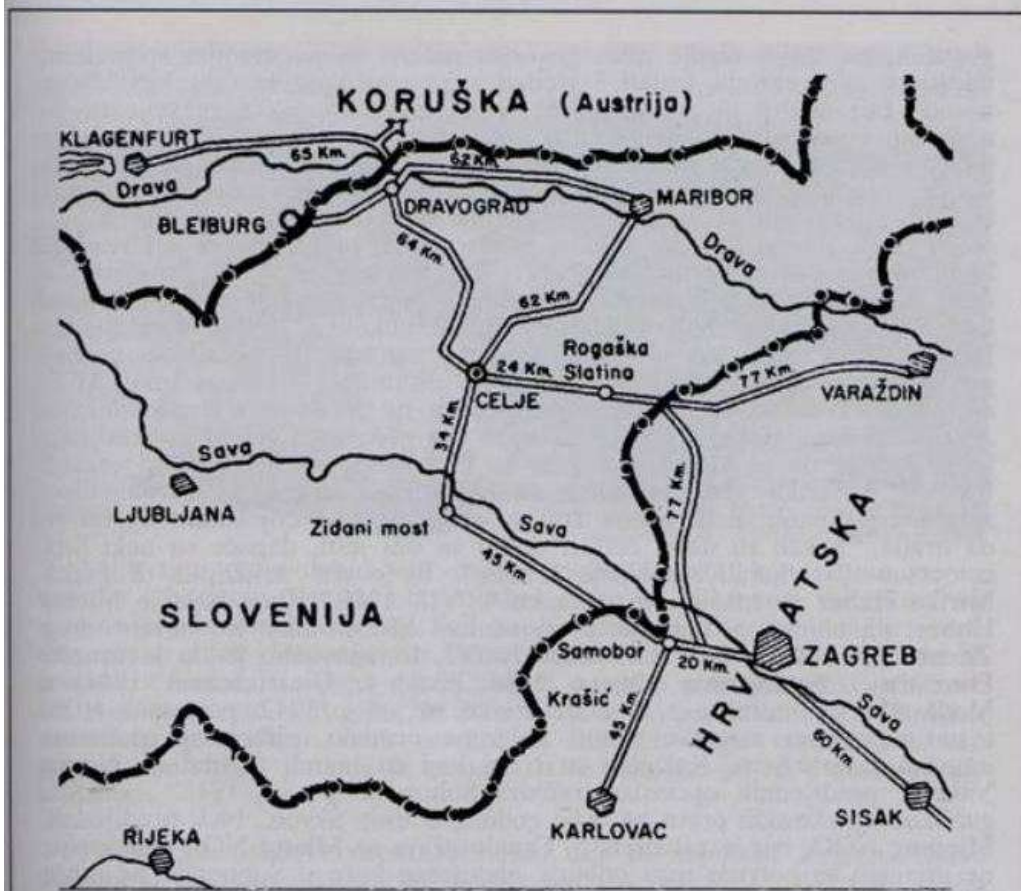
Balada o mrtvim domobranima

*Dok putujete cestama uz Dravu,
gledajte šume, oblake i travu,
polja i brda zemlje Slovenije;
pedlja joj nema gdje nam groba nije,
pomolite se i prignite glavu!*

*Dok putujete na zapad uz Dravu,
oćutjet ćete dah smrti i stravu
jer krajobrazi zemlje Slovenije
pozornica je naše Kalvarije,
pomolite se i pognite glavu!*

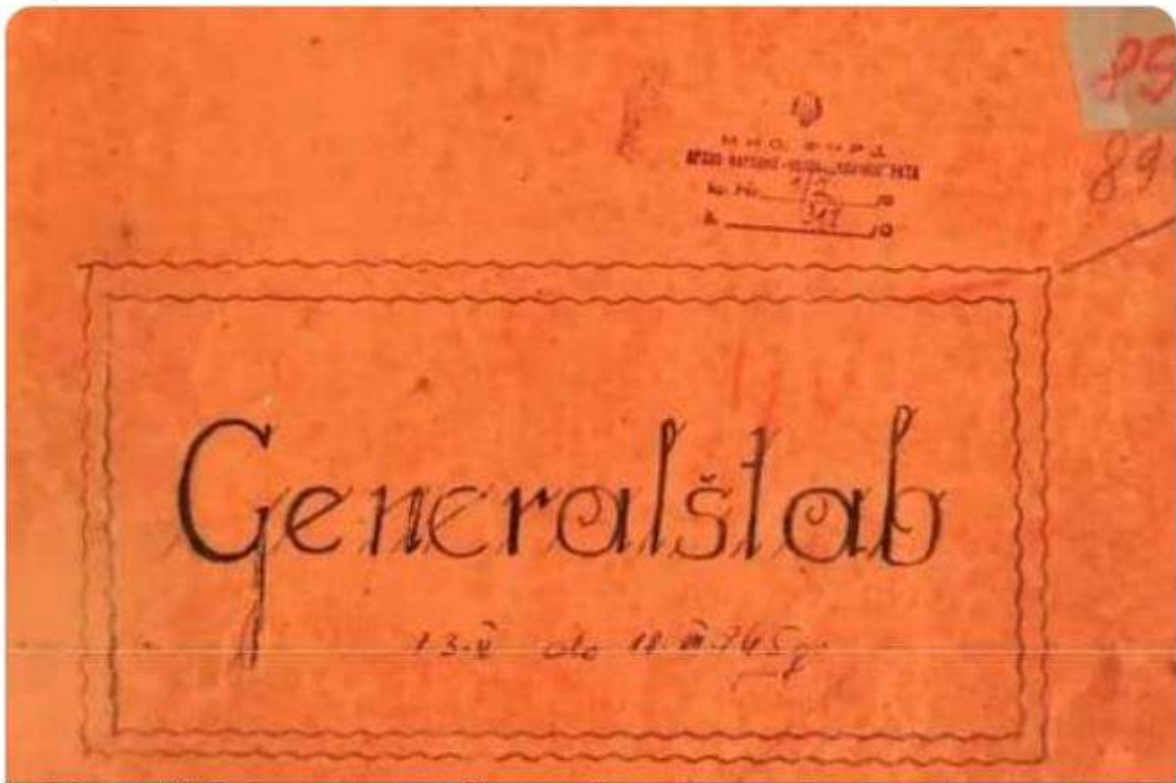
*Na Bleiburg-polju omorike šute;
čas je smiraja, vrijeme pijeteta;
oćaj i nemoć zbog nepravde Svijeta,
koji nam zada smrt i Križne pute.
U ćetveroredu pred plotun nas vode,
nas zatoćnike hrvatske slobode.
Htjedosmo Hrvatsku, a ne zemnu slavu,
tu zastanite i pognite glavu!*

HRVATSKI KRIŽNI PUT 1945. U KOLEKTIVNOJ MEMORIJI HRVATSKOGA NARODA

Skica št. 17

Merilo 1 : 1.500.000

u kojim sektoru	zarobljeno	ubijeno	ranjeno	topova	tenkova	barjaka	multibojica	automatske puške	puške	pištolja	ostalo
Slovenija	13700	2500	240	10				500			
Krka	15700	2500	240	10				500			
ostalo	109110	19710	537	13	589	2174	1350				

the Partisans took 444,426 prisoners in the last stage of the war.

90

~~230426~~

1945 230426 (92409) 314-1753-

Drago Gago Rezo

8 h · 🌐

Pronađena knjiga koju je vodio Generalštab Jugoslavenske narodne armije navodi podatke da je u završnoj operaciji (Bleiburg i Križni put) bilo 444,426 zarobljenika, te dodatno u borbama poslije završetka Drugog svijetskog rata na području Slovenije, navodi se kako je ubijeno još 92,409 zarobljenika.

Nedostaje slika

Priložena slika je DRINE strana 135 – **Neka to bude 60-eseta Obljetnica ovog opisa** – Ovo je prva stranica od 150 stranica opisa Ante Ljekića o povlačenju hrvatske vojske u svibnju 1945. Predgovor od 8 stranica je napisao pukovnik Domagoj. Po sadržaju opisa povijesnih događanja taj puk. Domagoj nije mogao biti nitko drugi nego Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjani. To tvrdim zato (1) jer je Maks Luburić bio Ustaški pukovnik i (2) Domobranski general, i (3) dao je svom prvom sinu, rođen 1954. godine ime Domagoj, i (4) Maks Luburić je imao nekoliko imena koja je koristio u svojim povijesnim opisima. Ispod ove slike ću nastaviti prijepis Predgovora **“OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”**. Mile Boban, Otporaš.

P R E D G O V O R

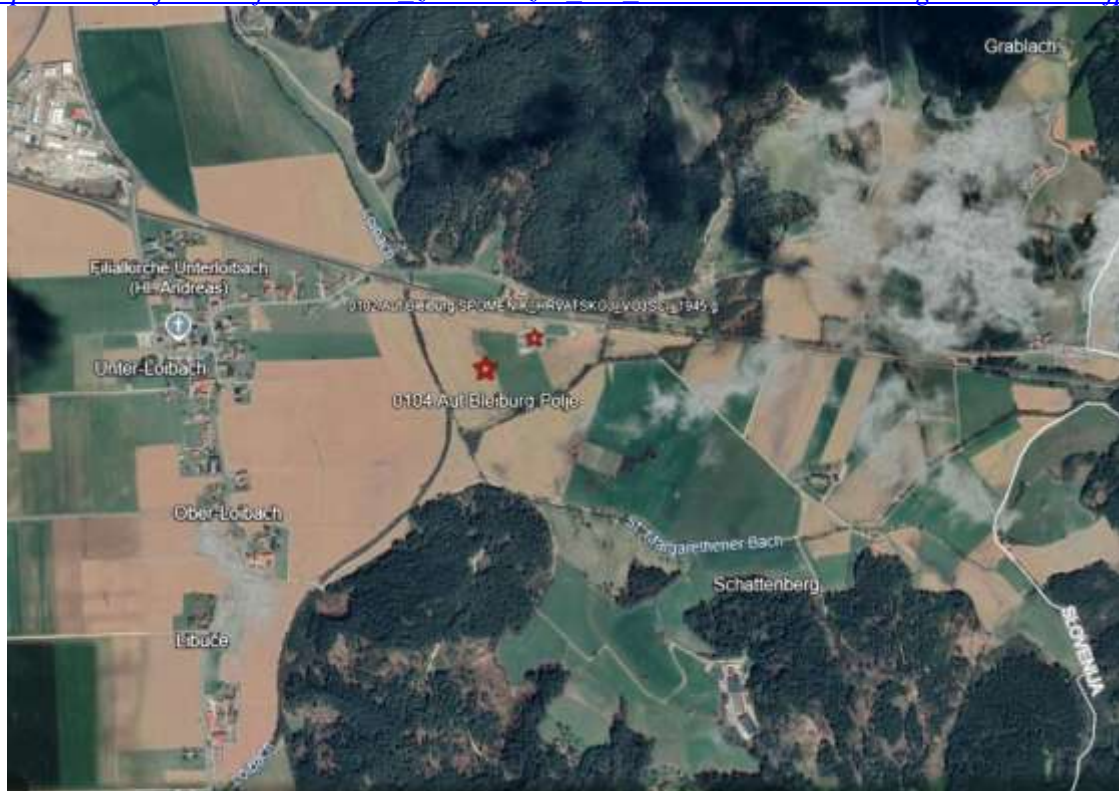
Pisanje djela o našem vojničkom povlačenju od Ivan Planine (0101 BiH Ivan Planina) do Bleiburga (0102 Aut Bleiburg) je puno ambicije i puno odgovornosti. Puno je ambicija radi toga, jer je potrebno koncentrirati sve duhovne snage hrvatske emigracije, da bi se iz tisuću mozaika preživjeli hrvatskih vojnika i zapovjednika mogla stvoriti cjelina o jednom od najvažnijih događaja hrvatske vojne povijesti svih vremena.

Odgovornost pisanja o povlačenju hrvatske vojske je tolikih razmjera, da je teško i misliti na sve probleme, a kamo li ih staviti na papir i ostaviti ih budućim hrvatskim pokoljenjima, da znaju zašto je i kako je propala Hrvatska Država usprkos činjenice, da je postojala četiri godine i imala 17 divizija hrvatske vojske.

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0101_BiH_Ivan_Planina.jpg

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0102_Aut_Bleiburg_SPOMENIK.jpg

Ante Ljekić (*ako je on bio pisac, mo. Otporaš.*) i rupa prijatelja osjetili su poziv i potrebu, te su se primili nezahvalnog posla i, kako smo spomenuli, iz tisuće mozaika preživjelih hrvatskih boraca napisali su knjigu „Od Ivan Planine do Bleiburga” (dokumenti o povlačenju hrvatske vojske 1945. godine).

No, spomenuti pisac i njegovi suradnici svjesni su, da je njihov dugogodišnji rad tek jedan pokušaj, da se izgradi kostur djela, kako bi se kasnije suradnjom svih hrvatskih vojnika i zapovjednika, te svih onih, koji su se povlačili ili su u stanju doprinijeti koji podatak, učinilo nešto značajnog. Vrlo je važno, da u najkraćem vremenu progovori hrvatska vojnička i rodoljubna svijest. Ako pogledamo oko sebe, vidjet ćemo, da nas je svaki dan manje, da se otvaraju grobovi na svih šest kontinenata i da gutaju gotovo dnevno po kojeg od nas, koji smo bili sudionici našega rata i našega vojničkog povlačenja.

Ispitajte samo svoju memoriju, pa ćete se uvjeriti, da su vaša sjećanja svakog dana sve slabija. Pisac redaka mislio je, da neće nikada zaboraviti dana, kad mu je prva partizanska kugla razrovala

tijelo. Pa ipak je zaboravio. Ostao je ožiljak i posljedice, ostala je uspomena na djelo, ali detalji su već zaboravljeni.

Mnogi su od nas rekli, da nikad neće zaboraviti prvo vatreno krštenje, ili kad su dobili prvo odlikovanje, ali eto nažalost došlo je vrijeme, da su mnogi zaboravili čak i to, da su bili jednom hrvatski vojnici.

Kao što smo upućivali pozive na hrvatske vojnike, da saberu gradivo o tisućama bitaka i okršaja za vrijeme četiri-godišnjeg obrambenog rata u čemu smo imali i djelomičnog uspjeha, obraćamo se ovim riječima na sve hrvatske vojnike i na sve Hrvate uopće, da pomognu nastojanja Ante Ljekića i njegovih prijatelja, te da nam pošalju svoja opažanja ne samo o nama što se piše ili što nije točno, nego da nam pošalju ono što manjka. Ne zaboravite, da je mnogi od vas jedini preživjeli svjedok jedne bitke, ili možda jedini mogući povjesničar, koji nam maže reći nešto o sudbini jedne satnije, bojne, pukovnije ili zdruga. Mi ćemo iz tih mnogobrojnih podataka nadopuniti ili poboljšati, t.j. vjernije moći prikazati pojedine dijelove naše povijesti, ili ćemo možda baš na temelju vaših podataka otvoriti novi odsjek, da bi tako i druge vodili na novu žrtvu i novi rad.

To prvo izdanje nije smatrano konačnim, jer je naša ambicija mnogo veća, pa makar nam to neki i predbacivali. Veličanstvena je ambicija, da novim hrvatskim pokoljenjima ostavimo napisanu hrvatsku vojnu povijest novijeg doba, kako bi hrvatska mladost znala, da je godine 1945. bilo pod oružjem 17 hrvatskih divizija spremnih za svaku žrtvu. Bezuvjetna je potrebno, da se zna, da se mi nismo povukli iz Hrvatske, jer se nismo htjeli boriti ili pasti u toj borbi. Mora se znati, da je ta hrvatska vojska izvršavala zapovijedi svog vrhovnog vojnog i političkog vodstva iz političkih i logističkih razloga sa pjesmom na ustima, puškom u ruci i nadom u srcima, da ćemo se vratiti sa oružjem u ruci, sa novim saveznicima protiv svake Jugoslavije, a za svoju slobodnu i nezavisnu Hrvatsku Državu.

Na svima nama je ne samo da zajedničkim radom i žrtvama tiskamo ovo djelo, nego da i sami snosimo odgovornosti za sva pisanja o toj najvećoj hrvatskoj vojničkoj tragediji u povijesti. Pa ako ima nešto netočno, što smo u ovoj skici napisali, onda je to zato, jer nije bilo bolji podataka. Ante Ljekić bi mogao napisati i nešto, što ne odgovara potpuno činjenicama. Ako je to učinio, onda je bilo i zato, jer je o tom događaju dao podatke ili napisao netko, tko nije dobro poznao stvar. Na vama je dakle, da Anti Ljekiću velite – NE! Nije tako, i da dadete vaš izvještaj. Budite uvjereni, da će Ante Ljekić i njegovi suradnici i “DRINA” biti sretni, što ste sa svojom kritikom i svojim konstruktivnim priložima doista pomogli, da se dodje do novih dokumenata. *(Pošto je ove godine šezdeseta (60) Obljetnica ovog povijesnog opisa “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”, ja još nigdje nisam mogao saznati niti igdje pročitati da se je netko javio i poslao “piscu Anti Ljekiću” bilo kakav prigovor, ili nadopunu na njegov gore spomenuti opis. Pomno pročitati ovaj “Predgovor” puk. Domagoja, čitaj Maks Luburića dolazi se do zaključka da bi uistinu ovog opis mogao biti glavom i petom Maks Luburić. To je moje mišljenje, A VAŠE???. Mo. Otporaš.)*

Kod toga imajte na umu, da pišući povijest, mi ne stvaramo konačni zaključak. Mi želimo kronološkim redom zabilježiti sudbinu svakog čovjeka i svakog roda hrvatske vojske, sudbinu svake jedinice od roja do zboru, pa i to što se točno dogodilo, kojeg dana i na kojem mjestu. Ne želimo dakle ništa uljepšavati, ništa zatajiti, nikoga optuživati, nikoga opravdavati, pa niti sami sebe. Želimo dakle zapisati sve što se je dogodilo i to prije nego što Sudbina ili nova borba i nas ne povuče u grob ili nam tegobe dnevnog života ne zamrače i ono malo sjećanja, što još imamo o ljudima o događajima onoga doba.

Mi ćemo biti najviše zahvalni onome, tko nas najviše izgrdi, jer da naši podatci nisu bili dovoljni ni točni, ali ćemo smatrati neozbiljnim takvog kritičara, koji nije svoje kritike popratio sa boljim podacima. Smatrat ćemo herojima sve one, posebno zapovjednika, koji svoj životni put u službi hrvatskog oružja znadu završiti sa tiskanjem zapisa o svakom događaju, kojega se još mogu sjetiti. Smatrat ćemo kukavicom i nedostojnim članom hrvatske vojske svakog onog, koji se ogлуši i odgovori slijeganjem ramena, “jer da nema države, nema vojske, nitko ne daje plaću za takav rad kao što je pisanje o neugodnim stvarima, koje da je najbolje zaboraviti. Kada pak bude države, vojske i plaće, da će tada biti i profesora, koji će sve to lijepo napisati i protumačiti”.

Ne smije se zaboraviti, da su partizani – srbo – komunisti osnovali svoj “Vojno Istorijski Institut”, u kojem sjede učenici Moše Pijade i gdje se krivotvori ne samo hrvatska povijest kao takva, nego se

falcificira i povijest svakoga i najmanjeg okršaja, svake bitke i povijest svake hrvatske borbene jedinice.

Kao primjer navodimo lažni prikaz u “Vjesniku” od nedjelje, dne 5 svibnja 1955. pod naslovom “Od Zagreba do granice”, u kojem članku srbo – komunisti lažno prikazuju završne borbe kod Dravograda (0103 Slo Dravograd) i Bleiburga (0104 Aut Bleiburg), osobito lažu o brojčanom stanju. O izručenjima sa strane Engleza nema ni spomena, premda su Englezi izručili kod Bleiburga i iz Koruške 290.000 Hrvata (0105 Aut Bleiburg), vojnika, gradjana, žena i djece. Svi izručeni su najvećim dijelom poubijani, kako se vidi iz raznih zapisnika.

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0103_Slo_Dravograd.jpg

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0104 Aut Bleiburg Polje.jpg

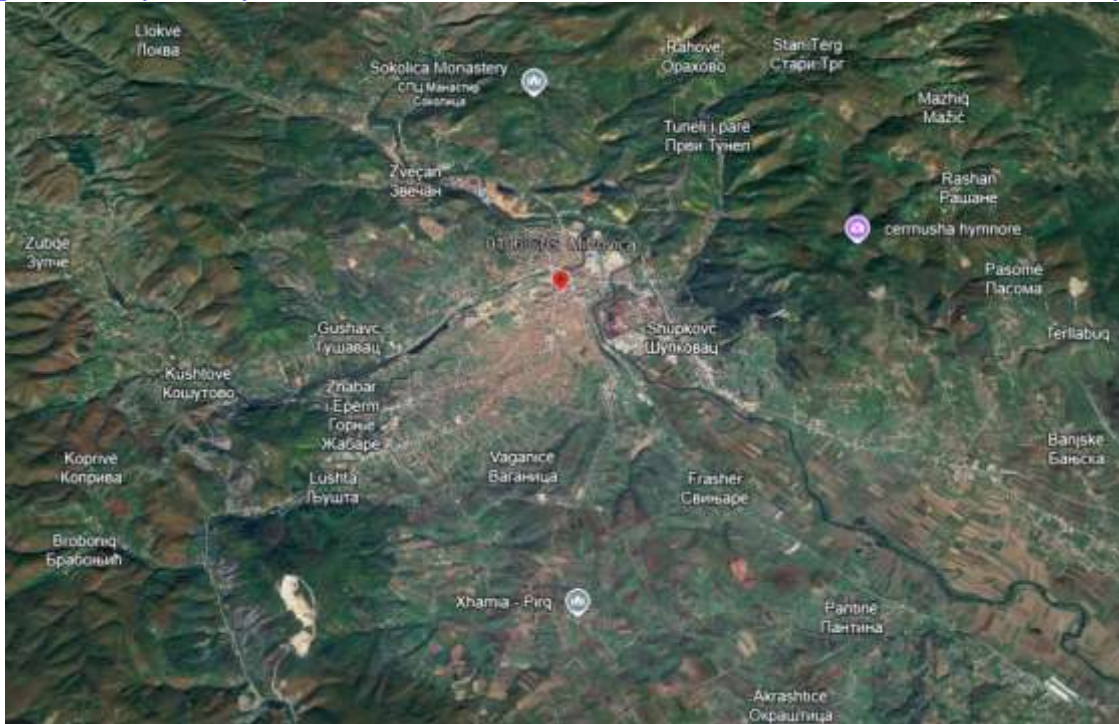
http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0105 Aut Bleiburg Koroška.jpg

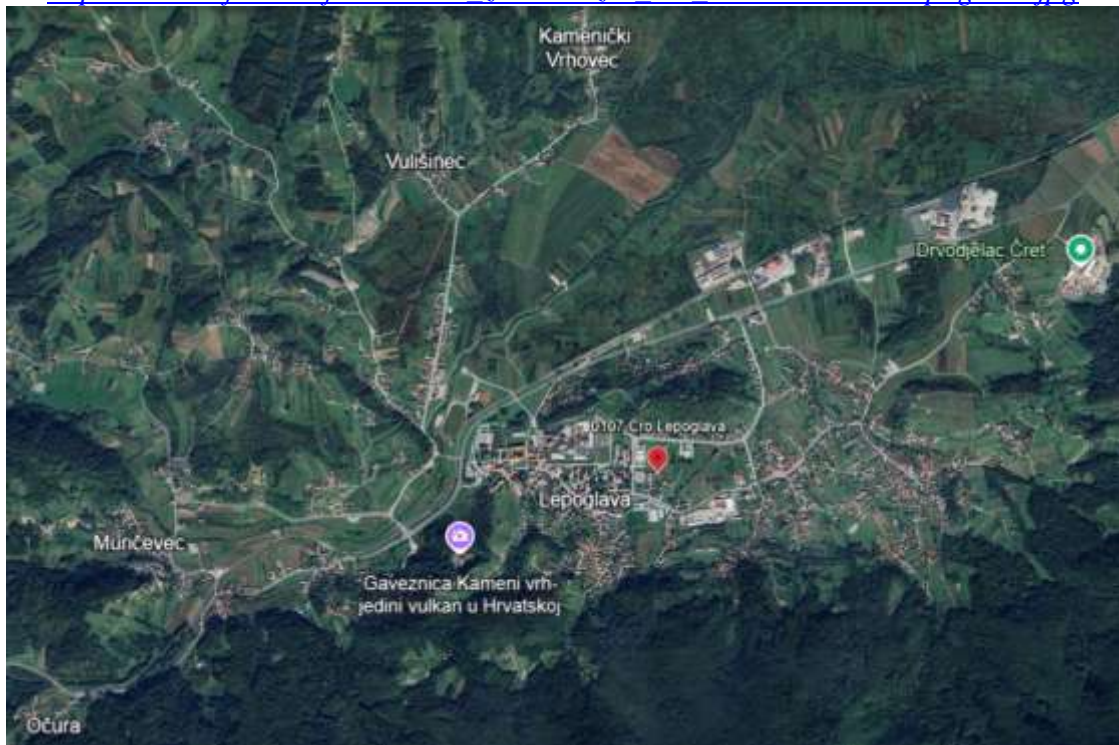
Nevjerojatno je s kolikom se preciznošću izmišljaju historije partizanskih jedinica, sa kakvom se preciznošću fabriciraju dnevni izvještaji i najmanjih partizanskih jedinica i ustanova, te razgovori izmedju običnih vojnika ili govori raznih partizanskih zapovjednika. Treba uništavati srbo-komunističke laži i podvale. Tako, kada na primjer srpski historičari pišu da se u šumi nije o drugom govorilo, nego kako da se oslobodi hrvatski narod, kojega su eto razni fašistički i nacistički plaćenici okupirali i sišu mu krv, kako su se srpske grudi nadimale od uzbudjenja pri pomisli, kako da usreće jadni hrvatski narod!

Srbo – komunisti su otišli tako daleko, pa sad izmišljaju sentimentalne i dramske scene, kako na pr. beogradski Terezija Ranković, koji je poklao znatan dio hrvatskog naroda, dao se žrtvovati u zatvorima stare Jugoslavije radi simpatija za hrvatske nacionaliste. Mi znamo, da to nije istina, jer imade u slobodnom svijetu još preživjeli hrvatskih političkih osudjenika, koji su bili u Mitrovici (0106 Srb Mitrovica) i Lepoglavi (0107 Cro Lepoglava) zatvoreni u isto vrijeme, kada je bio tamo u zatvoru i Terezija Ranković. Ovima je dobro poznato, da Terezija Ranković, sada šef Udbe, svjesno govori neistinu.

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0106%20CrG%20%20Mitrovica.jpg

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/0107 Cro Lepoglava.jpg

Taj srbo – komunistički institut je u posjedu velikog dijela nadjenog ili zarobljenog materijala hrvatskih vojničkih ili političkih ustanova te dnevno fabricira kritike raznih pisama, izvješća i

dokumenata te telefonskih razgovora, pa se čak tiskaju i stare novine, letci, i t.d., gdje se izmišljaju događaji, u kojima se blati obraz i držanje pojedinih hrvatskih zapovjednika, dok se govori o velikodušnosti srbo – komunističkih komesara prema hrvatskim zarobljenicima i hrvatskom pučanstvu.

Na sve to mi ne možemo drugačije odgovoriti, nego pisanjem prave i istinite povijesti hrvatskog obrambenog rata, da naša mladja braća i naša djeca imaju bar približni pregled događaja.

Ima i jedna bolna stvar, o kojoj treba govoriti, makar ona i ne spada ovamo. Kada budemo pisali hrvatsku vojnu povijest, moramo to činiti s dostojanstvom i punom odgovornošću radi onoga što se događalo i radi žrtve onih, koji su pali, kao i radi budućnosti, kada će trebati opet padati. Želimo reći, da se ne može pisati hrvatska vojna povijest prema sadašnjoj eventualnoj političkoj situaciji onih, o kojima se piše ili onih koji to pišu. Bolno je i pomisliti, da se može dogoditi, da bivši dezerteri hrvatske vojske ili oni, koji su služili tudjinu, mogu u emigraciji pokušati oduzimati čast i onima, koji su čitav život proveli u redovima hrvatske vojske (**samo ova izreka dovoljno govori da je autor ovog “Predgovora” general Drinjanin, jer stalno i sustavno on ističe za sebe da je cijeli život bio vojnik hrvatske vojske, mo. Otporaš.**) i to od njenog stvaranja, pa do njenog pada. Logično je, da su se ljudi u emigraciji podijelili, da je demokratizacija rastavila ljude jedne od drugih, pa je logično da ima poručnika, pukovnika i generala u svim taborima, kao i svim vojskama na svijetu, ali nije nikako logično, da sud o hrvatskoj vojsci i hrvatskim vojnicima daju njeni bivši dezerteri ili neprijatelji, ili pak oni, koji u Hrvatskoj za vrijeme rata nisu uopće bili, ili su se borili na protivnoj strani. **POVIJEST TREBA PISATI POŠTENO.**

Treba biti velikodušan prema onima, koji su se pošteno borili, izvršavali zapovijedi, ali su na kraju zdvajali u pomanjkanju fizičkih i moralnih snaga. Treba biti velikodušan prema onima, koji su dokončali vlastiti život, da ne padnu neprijatelju u ruke ili su davali izjave, koje nisu u skladu sa dostojanstvom čina ovoga ili onoga hrvatskog zapovjednika.

Šaljite dakle svoje primjedbe, nadopune, radove, pa makar i čitava djela, mi ćemo to posebno tiskati. Da ne bi bilo sumnje, da nas vodi kakvo materijalno prvenstvo ili interes, nukamo vas, da svoja djela dadete tiskati drugdje, a mi ćemo stanoviti broj primjeraka otkupiti i inače pomoći kod raspačavanja.

Jedino želimo, da se tiskaju djela, članci i podatci naše povijesti, a ne da se dozvoli blatiti uspomenu na i ono malo preživjelih, pa i stare poznate junake našega rata prema tome, kojoj su stranci pripadali.

Knjiga Ante Lejkića “Od Ivan Planine do Bleiburga” ima tri puta više materijala, nego što je tiskano u ovom rukopisu. Ovo nije dakle knjiga, koja je najavljen, već je to rukopis, kojega na ovaj način dajemo vama na nadopunu, pregled i kao pobudu za vaš daljnji rad.

Nama nije cilj u ovom djelu pisati o gorkoj sudbini pojedinaca ili vojničkih, te građanskih skupina, već nam je cilj iz mnogobrojnih iskaza strogo vojničke i tehničke detalje o našem vojničkom povlačenju, kako i sam naslov kaže, **“Od Ivan Planine do Bleiburga”**.

Kako vam je poznato, postoji poseban Odbor za Istraživanje Bleiburške Tragedije, koji djeluje u Americi, a sastavljen je od američkih građana hrvatskog porijekla, čiji je cilj opisati sudbinu vojnika i građanskih osoba i uopće iznijeti dokumentarne podatke iz svih sedam faza Bleiburške tragedije o čemu je pročelnik toga odbora **prof. Ivan Prcela** pisao opširno u “Drini”.

Ne znači to, da će propasti materijal, kojeg nam stavite na raspolaganje, a koji govori o zvjerstvima srbo – komunisti i sudbine hrvatske vojske. Taj materijal stavit ćemo na raspolaganje Blieburškom Odboru, a iz djela, kojeg oni objave ili inače iz hrvatskog ili stranog tiska, mi ćemo izvaditi podatke, koji su nam potrebni za rekonstrukciju našega vojničkog povlačenja od Ivan Planine do Bleiburga.

Radi gore spomenutog mi smo u drugom dijelu, gdje se govori o izručenju, donijeli tek mali izvadak, koji neka vam posluži kao putokaz za razlikovanje podataka. Isto tako u trećem dijelu, gdje donosimo dokumente, donosimo prikaz samo jednog dokumenta, da imadete ideju, kakvi su nam dokumenti potrebni za razjašnjenje naše sudbine.

Najviše je pažnje posvećeno prvom dijelu, samom povlačenju, jer nam je to cilj. Za vrijeme rata svaka jedinica imala je svog historičara, koji je kronološkim radom bilježio događaje, a osim toga u svakoj jedinici bila je knjiga, koja je sadržavala bilješke o okršajima i vojničkom kretanju jedinice.

To je sve uglavnom propalo, a u povlačenju radi izvanredno teških prilika te knjige se nisu ni vodile, a koje su se vodile propale su u povlačenju. Pojedinci su ipak uspjeli spasiti svoje zapisnike, a drugi su kasnije zapisali povijest svojih jedinica. Mi se moramo služiti uglavnom tim zapisima, da bi mogli konstruirati kretanje od bojne do pukovnije uglavnom u mjesecima ožujku, travnju i svibnju 1945. godine.

Prvo izdanje knjige o povlačenju imati će i posebni dio, koji će biti popraćen sa više mapa, iz kojih će se vidjeti kretanje svih važnijih jedinica samog povlačenja u zadnja tri mjeseca rata.

Isti tako naglasujem, da nas neće smetati ničija dreka, ničije prijetnje i ničije “savjetovanje”, jer da tobože nije došlo vrijeme, da se o tomu piše ili da će ova ili ona grupa smatrati, da je svako pisanje o Bleiburgu po njih štetno, ili da se ne smije pisati istina radi Hrvata, Engleza, Amerikanaca, i t.d. Mi ćemo nastaviti sa skupljanjem podataka, mi ćemo to sve proširiti i tiskati u mnogo tisuća primjeraka. Jednako ćemo, čim to uzmognemo, prevesti to djelo na strane jezike i upoznati s time svjetsku javnost, bez obzira da li to bilo kome pravo ili ne. To velimo sada, kako se ne bi dogodilo, da nam se prigovori, da nismo uzeli u obzir savjete.

Činjenica je, da je većina preživjeli danas u godinama. No hrvatska emigracija, koja se povlačila 1945. godine može dati novoj hrvatskoj vojsci vrlo lijep kadar stručnjaka i zapovjednika. Postoji i dio nove hrvatske emigracije, koja pruža ruku veteranima iz zadnjeg rata, da je prihvatimo, da im dademo zdravu ideju hrvatske vojske i potrebno stručno znanje. Nova hrvatska generacija voljna je ginuti za Hrvatsku Državu. Ali ta nova hrvatska generacija ima pravo od nas tražiti da im kažemo, gdje i kako su pali njihovi očevi i starija braća. Njima su srbo – komunisti trubili, da smo bili tuđinski sluge i da smo se borili za tuđe interese. Zato je važno, da oni znaju što se je dogodilo. Da se uzmogne ginuti, potrebno je imati ideale i zajednički cilj. Zato je dužnost svih nas, da napišemo povijest našeg rata, te da ju ostavimo našim sinovima. Tako će oni uz pouzdano vodstvo, sa istinom i ljubavi znati žrtvovati svoju mladost, ostvariti hrvatsku državu, te opravdati naše žrtve i naša nastojanja.

Obraćamo se stoga na sve Hrvate, da nam pomognu u tom odgovornom radu. Ako netko nije proživio što važno, sigurno je čuo od drugih, koji se već mrtvi danas. U hrvatskoj i stranoj štampi ima mnogo podataka, a osobito u njemačkoj. Prikupite sve i stavite nam na raspolaganje.

Dao Bog, da nas Hrvati razumjeli! Nadamo se da hoće!

puk. Domagoj

Prilažem sliku zadnje stranice ovog opisa, strana 8 gdje se može vidjeti potpis puk. Domagoj, a na strani 9 vrlo dobar UVOD (bez potpisa). Ima 50 stranica vrlo povijesnih izvora o povlačenju hrvatske vojske. Danas, ponedjeljak 13 siječnja 2023. god., kada ovo prepisujem, usuđujem se reći da nema mnogo Hrvata, što je reći da ima vrlo mali broj Hrvata koji znaju za ove detalju. Ako se odlučim ovo u nastavcima staviti na hrvatski nezavisni portal otporas.com, mišljenja sam da bi ih bilo između (30) do (40) nastavaka ako ne i više. Ja imam želju i vremena za sve ovo prepisati, ali ne znam da li čitatelji imaju želju i vremena sve ovo čitati...

PoZDrav svima.

Mile Boban, Otporaš.

Slika 022

Slika 023

Plenković

"Izvor informacija je u svim klasnim društvima vladajuća klasa. Ona putem sredstava masovnog komuniciranja upravo želi da masama priopćava samo one informacije koje su s njene točke gledišta poželjne (radi lakšeg upokoravanja, eksploatiranja itd.) jer će mase pod tim utjecajem pružiti najmanji otpor."

Andrej Plenković,
maturalni rad, 1989.

Slika 027

Slika 028

148 stranica

OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA
Pisac-Ante Ljekic

IZVOR: DRINA br. 2-1963.

Sve je to prepisao Mile Boban
u 36 nastavaka.

Sve te opise od 36 nastavaka
je Sredio i za tiskanje knjige
pripremio gosp. DRAGUTIN ŠAFARIĆ.

Traže se dobrovoljci koji su
spremni ovu knjigu tiskati
ili koji su spremni dati
novac da se ova povijesna
knjiga tiska. Knjiga ima 148
stranica. Gosp. DRAGUTIN ŠAFARIĆ
i MILE BOBAN su učinili svoje.
Sada je red da i drugi učinu
svoje. Pozdrav svima. Mile Boban,
Austin, Texas.

Ponedjeljak 7 listopada 2024.